

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 7 maja 2021 r.

DIH-2.707.17.2021.PŁ

DECYZJA DIH-2 Nr 71/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2021 r., poz. 735), zwanej dalej: kpa, art. 35 a pkt 9 lit. a, art. 35 c ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz.U. z 2021 r. poz. 133), zwanej dalej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej ustawą o Inspekcji Handlowej

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z dnia 24 marca 2021 r., złożonego przez przedsiębiorcę Firma Handlowo-Usługowo-Skupowa „BUD-ROL” Spółka Jawna A. Grzebyk, E. Solecki, D. Walków z siedzibą w Lubeni, [...] (zwanego dalej: Przedsiębiorcą lub Stroną), od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 marca 2021 r. (sygnatura KP.8361.43.2020) wymierzającej administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy złotych), w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, za niedopełnienie w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia 21 sierpnia 2020 r. obowiązku wystawiania świadectw jakości paliw stałych

w momencie wprowadzania ich do obrotu, wynikającego z art. 6c ust. 1 ww. ustawy,

postanawia
utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z dnia 31 marca 2021 r. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie Strony wraz z aktami sprawy KP.8361.43.2020.

Inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej działając na podstawie upoważnienia nr KP.8361.43.2020, w dniach 21 i 28 sierpnia 2020 r. przeprowadzili kontrolę dotyczącą przestrzegania obowiązków, o których mowa w przepisach

art. 6b, art. 6c, art. 6d oraz zakazu wynikającego z art. 7 ust. 7a pkt 1, 4 i 5 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j. t. Dz. U. z 2021 r. poz. 133), zwanej dalej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Czynności kontrolne podjęto i przeprowadzono w składzie węgla w siedzibie Przedsiębiorcy. W trakcie kontroli ustalono, że w momencie wszczęcia kontroli na terenie składu znajdowały się paliwa stałe w postaci następujących sortymentów węgla kamiennego:

- 1) Kostka Piast-Ziemowit w ilości 26 ton, [...],
- 2) Kostka Jankowice w ilości 3,2 tony, [...],
- 3) Orzech w ilości 51 ton, [...]

Przedsiębiorca oświadczył, że prowadzi sprzedaż wyłącznie węgla kamiennego przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW.

W toku kontroli ustalono, że kontrolowany Przedsiębiorca nie naruszył zakazów wynikających z art. 7 ust. 7a pkt 1,2 i 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej na podstawie art. 16 ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zażądali od kontrolowanego Przedsiębiorcy przedłożenia świadectw jakości paliw stałych wystawianych przy sprzedaży paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Żądania nie wykonano. Przedsiębiorca oświadczył, że w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia 21 sierpnia 2021 r. w momencie sprzedaży węgla kamiennego przeznaczonego do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW nie wystawiał wymaganych przepisami ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw świadectw jakości. W toku kontroli ustalono, że Przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu ww. paliw stałych przekazywał nabywcom jedynie dokumenty dostawy, paragony lub faktury VAT.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 28 sierpnia 2020 r. nr akt kontroli KP.8361.43.2020 który został odczytany w kontrolowanej placówce. Przedsiębiorca został pouczone o uprawnieniu do zgłoszenia uwag bezpośrednio do protokołu lub wniesienia ich na piśmie w terminie 7 dnia od daty przedstawienia protokołu do podpisu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej. Wspólnicy spółki uprawnieni do reprezentowania Przedsiębiorcy podpisali protokół bez uwag i nie skorzystali z prawa do wniesienia uwag na piśmie.

Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej pismem z dnia 28 stycznia 2021 r. zawiadomił Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 35a pkt 9 lit. a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz pouczył, że na podstawie art. 10 § 1 kpa ma prawo do czynnego udziału w każdym stadium postępowania w szczególności do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także do składania wniosków dowodowych. Pismo zostało doręczone w dniu 3 lutego 2021 r. i pozostało bez odpowiedzi.

Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w dniu 12 marca 2021 r. wydał decyzję (sygnatura KP.8361.43.2020), w której w oparciu o art. 35a pkt 9 lit. a, w związku

z art. 35d ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, nałożył na Stronę administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł za to, że w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia 21 sierpnia 2020 r. nie wystawiała świadectw jakości dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej, o których mowa w art. 1 ust. 2, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 6c ust. 1 ww. ustawy. Decyzja została doręczona w dniu 16 marca 2021 r.

Przedsiębiorca pismem z dnia 24 marca 2021 r. odwołał się od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 marca 2021 r., (sygnatura KP.8361.43.2020) i wniósł o jej uchylenie i wydanie na podstawie art. 189f Kpa decyzji o odstąpieniu od ukarania i poprzestania na pouczeniu. Przedsiębiorca uzasadnił wniosek trudną sytuacją spółki spowodowaną zmniejszeniem dochodów, na co niewątpliwie miała wpływ pandemia wirusa Sars-Cov-2. Zdaniem Strony nałożona kara pieniężna jest dotkliwa i naraża spółkę na zachwianie płynności finansowej. Ponadto wskazano, że do powstania uchybienia przyczynił się brak ogólnej informacji o obowiązkach wynikających z ustawy oraz brak informacji od odbiorców o wprowadzeniu powyższego obowiązku. Przedsiębiorca poinformował, że niewystawianie świadectw jakości nie miało na celu wprowadzenia w błąd konsumentów, ponieważ zawsze dokłada starań aby sprzedawać towar najlepszej jakości. Strona w uzasadnieniu wskazała również na fakt, że uchybienie zostało usunięte już w toku kontroli.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kpa, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zawiadomienie zostało doręczone w dniu 12 kwietnia 2021 r. i pozostało bez odpowiedzi.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (j.t. Dz. U. z 2021 r. poz. 133) dalej zwanej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego przeznaczonego dla gospodarstw domowych oraz do spalania w instalacjach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1MW,

o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości został zdefiniowany w art. 6d przywołanej powyżej ustawy. Natomiast w art. 6e ustawodawca upoważnił Ministra właściwego do spraw energii do określenia w drodze rozporządzenia wzoru świadectwa jakości, uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności, jednolitości i czytelności wystawianych świadectw jakości. Na podstawie powyższego przepisu w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1892), w załączniku został określony wzór świadectwa jakości.

Z powołanych wyżej przepisów, wynika iż przedsiębiorcy w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zwanego świadectwem jakości. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. wystawienia świadectwa jakości paliw stałych dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy podkreślić, iż organ odwoławczy opiera się na dowodach zebranych w toku toczącego się postępowania. Dowodem w sprawie jest protokół kontroli z dnia 28 sierpnia 2020 r. nr akt kontroli KP.8361.43.2020. Z treści protokołu kontroli jednoznacznie wynika, że Strona wprowadzała do obrotu wyłącznie paliwo stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW, o którym mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Nie ulega wątpliwości, iż w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do momentu rozpoczęcia kontroli tj. do dnia 21 sierpnia 2021 r. Przedsiębiorca nie wystawiał świadectw jakości dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych. W okresie tym przy każdej transakcji sprzedaży paliw stałych Strona, zgodnie z oświadczeniem stanowiącym załącznik do protokołu kontroli przekazywała nabywcom dokumenty dostawy, paragony lub faktury VAT.

Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej wymierzając Stronie administracyjną karę pieniężną uwzględnił przesłanki, o których mowa w art. 35d ust. 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw tj. dotychczasową działalność Przedsiębiorcy, że do momentu wydania decyzji nie był karany z tytułu naruszenia przepisów ww. ustawy. Ponadto organ I instancji na podstawie akt kontroli ustalił i uwzględnił wartość paliw stałych wprowadzonych przez Stronę do obrotu w roku 2019 poprzedzającym rok kontroli. Ustalając wysokość kary organ I instancji miał na uwadze art.

35c ust. 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zgodnie z którym wysokość wymierzanej kary pieniężnej wynosi:

- 1) od 10.000 zł do 25.000 zł w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego nie przekracza kwoty 200.000 zł;
- 2) od 25.001 zł do 100.000 zł w przypadku gdy wartość wprowadzanego do obrotu paliwa stałego przekracza kwotę 200.00 zł.

Wartość paliw stałych wprowadzanych do obrotu przez Stronę, tj. łączna wartość sortymentów węgla kamiennego znajdującego się na stanie kontrolowanej placówki w momencie wszczęcia kontroli nie przekroczyła 200.000,00 zł.

Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Rzeszowie nałożył na Stronę administracyjną karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł. Kwota nałożonej kary mieści się w dolnej granicy przewidzianej przepisem art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że decyzja organu I instancji była słuszna i zgodna z prawem.

Odnosząc się do argumentów podniesionych w odwołaniu Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że przepis art. 189f § 1 pkt 1 kpa wskazuje wprost, jakie przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Są to:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a
- 2) strona zaprzestała naruszania prawa.

Organ odwoławczy stwierdził, że zamierzonym efektem wprowadzenia obowiązku wystawiania świadectw jakości ma być uporządkowanie rynku paliw stałych i umożliwienie konsumentom zakupu paliw stałych spełniających wymagania jakościowe dla paliw przeznaczonych do sektora komunalno-bytowego oraz umożliwienie kupującemu uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat nabywanego produktu. W tym celu w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw postanowiono, że przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy. Zgodnie z art. 6c ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw kopia świadectwa jakości poświadczona za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu paliwo stałe jest przekazywana każdemu podmiotowi, który nabywa paliwo stałe. W myśl art. 6c ust. 3 ww. ustawy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe jest zobowiązany do przechowywania świadectwa jakości, o którym mowa w art. 6c ust. 1, przez okres dwóch lat, licząc od dnia jego wystawienia. Ustawodawca określił sposób realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, bowiem w art. 6d wskazał obligatoryjne elementy świadectwa jakości. Ponadto na podstawie upoważnienia zawartego w art. 6e ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw został określony wzór dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych. Jak uprzednio wykazano Strona nie realizowała obowiązku wystawiania świadectw jakości w momencie wprowadzania do obrotu paliw stałych, a w konsekwencji nie przekazywała ich nabywcom i nie przechowywała. Zatem w sytuacji, gdy wymagane prawem świadectwa jakości paliw stałych nie były wystawiane nie

można mówić, o znikomej wadze naruszenia. Na gruncie rozpatrywanej sprawy oznacza to, że nie spełniła się przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa. Strona wprawdzie zaprzestała naruszenia prawa, co znalazło potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym przez Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej. Jednakże organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, iż nie ulega wątpliwości, że w tej sprawie nie spełniły się łącznie przesłanki, o których mowa w art. 189f § 1 pkt 1 kpa. Dalsza analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że w tej sprawie nie ziściła się także przesłanka odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 kpa. Bowiem na Stronę za to samo zachowanie tj. niewystawianie wymaganych prawem świadectw jakości paliwa stałego nie została uprzednio nałożona przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocną decyzją administracyjną kara pieniężna lub, że została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie złożone przez Przedsiębiorcę stwierdził, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie zawiera przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 189f § 1 kpa, czyli do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i zastosowania pouczenia.

Przeprowadzając ponownie postępowanie organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały okoliczności o których mowa w art. 189f § 2 kpa, bowiem następcze wystawienie świadectw jakości paliw stałych nie spełniłoby celów przyświecających obowiązkowi wystawiania świadectw jakości, tj. uporządkowania rynku paliw stałych i uzyskania przez nabywców rzetelnej i wyczerpującej informacji na temat produktu, przepis art. 6c ust. 1 wskazuje bowiem, że obowiązek ten należy wykonać w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego. Powyższe oznacza, że nie spełniły się przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o których mowa w art. 189f § 3 kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podkreśla, że wskazana w art. 35a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw odpowiedzialność ma charakter obiektywny, nie jest uwarunkowana winą przedsiębiorcy, a przewidziana w przytoczonych uprzednio przepisach kara pieniężna jest karą administracyjną wymierzaną w przypadku popełnienia tzw. deliktu administracyjnego, jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że w rozpatrywanej sprawie z materiału dowodowego wynika, że zaistniał stan niezgodny z treścią przepisów art. 6c i art. 35a pkt 9 lit. a, ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Powyższe oznacza, że organ działa w ramach decyzji związanej i w tej sprawie należy zastosować regułę kolizyjną, ustanowioną w art. 189a § 2 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którą w przypadku uregulowania w przepisach odrębnych przesłanek wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, przepisów Działu IVa Administracyjne kary pieniężne Kodeksu postępowania administracyjnego w tym zakresie nie stosuje się. Dyrektywy wymiaru kar administracyjnych przewidziane w Kodeksie postępowania administracyjnego nie znajdują zastosowania w przypadku kar nakładanych decyzjami związanymi, czyli takimi, w stosunku do których ustawodawca nakazuje stosować

pewien jednoznaczny mechanizm – sankcji pieniężnej (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt VIII SA/Wa 2015/18).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpatrując odwołanie Strony przeanalizował materiał dowodowy pod kątem możliwości zastosowania art. 189f kpa i nie znalazł podstaw dla jego zastosowania w rozpatrywanej sprawie. Ponadto organ odwoławczy po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w materiale dowodowym sprawy nie ma informacji, świadczących o tym, że Strona naruszyła obowiązek wystawiania świadectw jakości dla wprowadzanych do obrotu paliw stałych wskutek działania siły wyższej. W związku z powyższym uznał, że nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od ukarania Strony w myśl art. 189e Kpa.

Podsumowując, w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, okoliczności wskazane w treści odwołania Strony, nie stanowią przesłanek do uchylecia decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 12 marca 2021 r. w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w wysokości 10.000,00 zł, z uwagi na niewystawianie, świadectw jakości do wprowadzanych do obrotu w okresie od dnia 5 listopada 2018 r. do dnia 21 sierpnia 2020 r. paliw stałych, co narusza obowiązki wynikające z art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W chwili kontroli obowiązek ten, bez wątplenia nie był przez Stronę realizowany.

Odnosząc się do argumentów Strony dotyczących potencjalnego zachwiania płynności finansowej spółki organ odwoławczy informuje, iż zgodnie z art. 189k § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2021 r. poz. 735), na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;
- 4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

W związku z powyższym, wymierzoną karę pieniężną należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie nr konta NBP O/O Rzeszów: 67 1010 1528 0016 5822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz.U. z 2021 r. poz. 735).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [...]
- 2) Podkarpacki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a.a.